

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Mgr. M. Z.**, zastoupen JUDr. Jiřím Konečným, advokátem se sídlem Na Žertvách 23, Praha 8, **proti žalované: Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.12.2009, č.j. ČOI 21607/2009/0100-OP/1896/Tu/Št

t a k t o :

I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.12.2009, č.j. ČOI 21607/2009/0100-OP/1896/Tu/Št a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského ze dne 13.11.2009 č.j.: 9047/2009/3000, sp. zn. 6035/30/09 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná Česká obchodní inspekce je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jiřího Konečného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce (ČOI) ze dne 21.12.2009, č.j. ČOI 21607/2009/0100-OP/1896/Tu/Št, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Jihomoravského a Zlínského ze dne 13.11.2009, č.j. 9047/2009/3000, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o sdělení výsledku či stavu řízení se společností p., s.r.o. s odkazem na § 11 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žádost byla žalobci odmítnuta z důvodu, že jde o informace, které byly získány od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti, a proto je nelze poskytnout.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami, které žalobce uplatnil ve dvou podáních, a to jak v odvolání k Inspektorátu ČOI Jihomoravského a Zlínského, tak i v dalším odvolání podaném dne 3.12. 2009 k Ministerstvu průmyslu a obchodu, když zjistil, že jde o dvě různá podání, avšak obsahově totožná. Žalobce v nich namítal, že správní orgán 1. stupně posoudil žalobcovo právo na informace nesprávně, neboť poskytnutí požadované informace umožňuje ust. § 11 odst. 3, poslední věta cit. zákona, když šlo o informaci vzniklou činností České obchodní inspekce jako povinného subjektu při plnění jeho úkolů. Žalobce namítal, že obava orgánů ČOI ze žalob, které by mohly být podány za poskytnuté informace ze strany kontrolovaných subjektů, není aktuální. Požadoval zaslání oskenované kopie rozhodnutí vydaného v uvedeném správním řízení.

Žalovaná nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobce s tím, že v tomto případě šlo o výkon kontroly podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole a správní orgán 1. stupně se řídil ust. § 12 odst. 2 písm. f) tohoto zákona, v němž je stanovena povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se pracovníci správního orgánu dozvěděli při výkonu kontroly. Tyto informace jsou obsaženy ve správním rozhodnutí, a proto toto rozhodnutí nelze žalobci poskytnout.

Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce předně poukázal na své ústavní právo na informace, které mu zaručuje čl. 17 Listiny základních práv a svobod a dále na povinnost České obchodní inspekce jako státního orgánu. poskytnout informace dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce namítal, že žalovaná při argumentaci zásadou mlčenlivosti nevzala v úvahu ust. § 19 cit. zákona, které stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Zachování povinnosti mlčenlivosti nemůže jít na úkor porušení ústavního práva žalobce, zvláště, jestliže správní orgán má možnost některé skutečnosti v rozhodnutí začernit a znečitelnit. Nadto žalobce s odkazem na stanovisko Veřejného ochránce práv namítal, že ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. mají vůči povinnosti mlčenlivosti stanovenou zákonem o státní kontrole povahu předpisu speciálního, což podporuje ust. § 11 odst. 3, věta poslední zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaná nevzala namítané ustanovení zákona vůbec v úvahu a vycházela pouze z věty první cit. ustanovení. Výklad žalované gramaticky ani logicky neodpovídá znění citovaného ustanovení, když správní rozhodnutí nemůže být informací získanou od třetí osoby, ale jde o individuální správní akt vznikající činností povinného subjektu.

Žalobce dále namítal že postup žalované se také příčí smyslu zákona a poslání ČOI jako kontrolního orgánu, totiž předcházet porušování zákona a sankčně působit na narušitele, zejména zveřejňováním kontrol dle § 3 písm. d) zákona č. 64/1986 Sb. Žalovaná také nepostupovala podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra č. 1 k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce zmínil i stanovisko Veřejného ochránce práv ve Zprávě o šetření postupu ČOI při poskytování informací o své činnosti a při zveřejňování výsledků kontrol ze dne 4.9.2008 a v Závěrečném stanovisku z prosince 2008, kde se Úřad Veřejného ochránce práv jednoznačně staví proti aplikaci ust. § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. bez přihlédnutí k poslední větě tohoto ustanovení a odmítnutí poskytnutí informací o kontrolovaných subjektech považuje za nezákonné.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná s odkazem na napadené rozhodnutí setrvala na názoru, že požadované informace nelze žalobci sdělit a navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy :

Podle § 12 odst. 2 písm. f zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole kontrolní pracovníci jsou dále povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

Podle § 19 zákona č. 106/1999 Sb. umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.

Podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu 11), podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

Soud posoudil žalobní námitky takto :

V projednávané věci se žalobce žádostí doručenou dne 4.11.2009 České obchodní inspekci, Inspektorátu Jihomoravskému a Zlínském domáhal dle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnutí informace – sdělení výsledku či stavu řízení se společností p. s.r.o., se kterou uvedený správní orgán zahájil správní řízení na podnět žalobce ze dne 30.4.2007. Další žádostí ze dne 13.11.2009 žalobce svou žádost zopakoval.

Z uvedené žádosti je zřejmé, že žalobce požadoval *toliko sdělení o průběhu či výsledku správního řízení*, které orgány České obchodní inspekce vedly na podkladě podnětu žalobce. Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, jímž byla žádost žalobce zamítnuta, pak vyplývá, že tento orgán právě z podnětu žalobce provedl u společnosti p. s.r.o. kontrolu, na jejímž základě vedl správní řízení a vydal pravomocné rozhodnutí. Přes tyto skutečnosti však žádost žalobce o poskytnutí informace odmítl podle § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že informace v řízení získal od třetích osob v rámci své kontrolní činnosti.

Uvedené hodnocení žádosti žalobce správním orgánem 1. stupně není v souladu s předmětem informace ani s platnou právní úpravou.

S předmětem informace není v souladu proto, že žalobce nepožadoval žádné informace, které by měl povinný subjekt získat od společnosti p. s.r.o. jako třetí osoby ve smyslu § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž *toliko sdělení, k jakému výsledku dospěl kontrolní orgán ČOI na základě jeho podnětu, resp., jaký je stav řízení, t.j. zda správní orgán zahájil správní řízení se společností p. s.r.o., v jakém stádiu se toto řízení nachází a případně jaké vydal rozhodnutí.* Tyto informace de facto o existenci správního řízení a jeho stádiu, případně výsledku nejsou v žádném případě informacemi, které by byly získány od třetí

osoby. Byť se vedení řízení týká třetí osoby, samo o sobě naložení s podnětem a zahájení, vedení či způsob rozhodnutí ve správním řízení (např. i o odložení podnětu) není informací získanou od třetí osoby, naopak je informací, která při plnění těchto úkolů vznikla činností správního orgánu. Nadto není ani informací, na kterou by dopadala povinnost zachovat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se pracovníci ČOI dozvěděli při výkonu kontroly, a to proto, že naložení s podnětem a vedení správního řízení není skutečností ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole, o níž se pracovníci kontroly při výkonu kontrolní činnosti dozvědí. Takovými skutečnostmi bývají informace o kontrolovaném subjektu a jeho činnosti.

Žalobci tedy *v době podání žádosti o informaci a podle obsahu žádosti o informaci* zcela postačovalo sdělit, jak bylo s jeho podnětem naloženo, zda bylo zahájeno správní řízení, v jakém stádiu se nacházelo, případně k jakému rozhodnutí (výsledku řízení) vedlo. To ovšem správní orgán 1. stupně neučinil a postupoval tak nejen v rozporu s namítaným ust. § 11 odst. 3, druhé věty zákona č. 106/1999 Sb., ale i v rozporu se § 11 odst. 3 věty první, když mu v poskytnutí informace uvedeného charakteru nebránilo ani ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole.

Jinak je však tomu poté, kdy žalobce svou žádost o poskytnutí informace více specifikoval v podaném odvolání, v němž sice nesprávně uvedl, že „znovu“ žádá o oskenovanou kopii rozhodnutí (míněno rozhodnutí, které bylo výsledkem správního řízení se společností p. s. r. o.), ačkoliv tak předtím neučinil, avšak vzhledem k obsahu podané žádosti i obou odvolacích podání je zřejmé, že žalobce až v odvolání přestřel formu, v jaké požaduje informaci poskytnout. Tedy již nikoliv sdělení o stavu či výsledku řízení, ale požadoval přímo vydané správní rozhodnutí jako důsledek kontroly, k níž vedl jeho podnět. V tomto směru měla žalovaná přezkoumat rozhodnutí správního orgánu 1. stupně v intencích požadavku v odvolání, totiž, v tom, že žalobce požaduje zaslání kopie vydaného správního rozhodnutí. Žalovaná se tedy měla zabývat situací, zda lze žalobci poskytnout žádanou informaci cestou zaslání kopie správního rozhodnutí a tato situace je odlišná v tom, že z kopie správního rozhodnutí již mohl žalobce seznat nejen stav a výsledek řízení, které požadoval, ale i informace týkající se společnosti p. s. r. o., případně i jiných třetích osob, neboť soud musí konstatovat, že ze spisu není zřejmé, jaké výsledky kontrolních zjištění, v jaké věci a jaké osoby zasáhly.

Soud však shledal, že i napadené rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno odmítnutí poskytnutí informace žalobci, není v souladu s platnými právními předpisy.

Žalobce požadoval poskytnutí kopie rozhodnutí a proto touto formou poskytnutí informace ve spojení s obsahem žádosti o informace se měla žalovaná z hlediska zákona č. 106/1999 Sb. zabývat. To znamená, že na žalované bylo, aby závěr správního orgánu 1. stupně přezkoumala nejen v tom, zda ustanovení cit. zákona umožňují zpřístupnění požadované informace, ale zda jej umožňují požadovanou formou (ve formě kopie rozhodnutí) a zda tato forma nevznáší do věci další hlediska posouzení práva na informace.

Zákon č. 106/1999 Sb. nevylučuje poskytnutí informace pořízením a zasláním kopie správního rozhodnutí. V dané věci mělo být předmětné rozhodnutí zřejmě vydáno právnické osobě, již je společnost p. s. r. o. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (č.j. 6 A 83/2001-39) není ve smyslu § 1, § 2 a § 17 zák. č. 106/1999 Sb. důvodu odmítnout žádost o poskytnutí informace ve formě kopie rozhodnutí vydaného v konkrétní věci, týká-li se právnické osoby.

Soud již judikoval, že kopie rozhodnutí správního orgánu není informací ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb., neboť takovou informací musí být zpráva, sdělení, údaje či určité

skutečnosti požadované v žádosti, nicméně rozhodnutí správního orgánu je jistě podkladem, z něhož lze požadované údaje a informace čerpat. Takový podklad, nezasahuje-li do ochrany poskytované fyzickým osobám a není-li na místě omezení práva na informace ve smyslu § 11 cit. zákona, je možné poskytnout např. i kopii anonymizovaného rozhodnutí či výpisem údajů z rozhodnutí, čím by došlo k poskytnutí požadované informace v souladu se zákonem. V daném případě však žalobce požadované informace v přípustném či částečném rozsahu neobdržel a žalovaná toto neposkytnutí informace odůvodnila toliko existencí povinnosti zachovávat mlčenlivost o skutečnostech zjištěných při výkonu kontroly. Tím žalovaná porušila zákon, protože zákon v ust. § 19 *za určitých podmínek* staví právo na svobodný přístup k informacím nad povinnost kontrolních pracovníků zachovávat mlčenlivost, když umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací nepovažuje za porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony. Tyto podmínky jsou uvedeny v ust. § 11 odst. 3 cit. zákona, které sice omezuje právo na informace získané v průběhu kontrolní činnosti, avšak pouze na ty informace, které povinný subjekt získal od třetích osob a oproti tomu za zcela přístupné považuje poskytnutí informací, které při plnění úkolů povinného subjektu vznikly jeho činností. Takovými informacemi je zcela jistě informace o tom, zda povinný subjekt vede správní řízení, zda vydal rozhodnutí, tedy co při plnění svých úkolů učinil a kopie rozhodnutí je pak nosičem, z něhož lze tuto informaci dovodit. Na druhé straně i při poskytnutí informací kopií rozhodnutí lze v souladu s ust. § 11 odst. 3 větou první cit. zákona zachovat povinnost mlčenlivosti o skutečnostech a údajích, které by případně byly povinným subjektem v průběhu kontroly získány od třetí osoby a na které nedopadá ust. § 11 odst. 3 věta druhá cit. zákona. To je možné učinit např. znečitelněním, anonymizací takových údajů v kopii rozhodnutí. Takový postup by byl v souladu s čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s § 2, § 11 odst. 3 a § 19 zákona č. 106/1999 Sb.

V této věci tedy bylo na žalované, aby zvážila obsah požadovaného rozhodnutí a aby zhodnotila, jaké informace z tohoto rozhodnutí může žalobci poskytnout a které, případně jsou-li vyloučeny z poskytování informací dle zák.č. 106/1999 Sb. poskytnout nemůže. Žalovaná tedy pochybila v tom, že správně nevyhodnotila žádost žalobce v tom směru, že žádostí o sdělení výsledku či stavu řízení se společností p. s.r.o. ve spojení se žádostí o poskytnutí této informace ve formě oskenované kopie rozhodnutí žalobce nepožaduje sdělení skutečností a údajů o společnosti p. s.r.o. získaných od společnosti p. s.r.o., nýbrž že zájmem žalobce je získat informaci o tom, jak orgány ČOI naložily s jeho podnětem a k jakému výsledku vedla případná kontrolní činnost těchto orgánů. Taková informace je zcela legitimní, neboť vychází z činnosti orgánů ČOI jako povinného subjektu.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že správní orgány obou stupňů žádost žalobce o informaci náležitě nevyhodnotily, a tudíž jeho právo na informace po stránce skutkové a právní náležitě neposoudily. Protože rozhodnutí správních orgánů trpí stejnými nezákonnostmi soud podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Soud dále podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný správní orgán žádost žalobce posoudí v intencích právního názoru soudu.

Protože soud napadené rozhodnutí zrušil pro nedostatečné posouzení žádosti na úrovni správního orgánu, aniž by měl k tomu dále dostatek informací o tom, jakého správního řízení se informace týkaly, jaké rozhodnutí bylo vydáno a jaké skutečnosti a údaje obsahovalo, neměl podmínky k tomu, aby postupoval ve věci podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a sám ve věci nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Je na správním orgánu, aby k podané žádosti žalobce vyhodnotil ty informace, které svou činností získal a které nejsou vyloučeny z poskytnutí podle § 11 odst. 3 věty první zákona č. 106/1999 Sb.

Soud v dané věci rozhodoval bez jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s. neboť účastníci k výzvě soudu neuvedli, že trvají na projednání věci při nařízeném ústním jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a v nákladech právního zastoupení ve výši 4.800,- Kč. Náklady právního zastoupení jsou dle vyúčtování a návrhu v závěru podané žaloby tvořeny odměnou za 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012 a dále dvěma paušálními náhradami po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Celkové náklady řízení činí částku 6.800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokáta.

V Praze dne 27. září 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.